

Träna viltspår!

Lär din hund att spåra! här är tips och råd.

1. Innan man börjar träna hunden i att spåra bör den ha vanlig lydnessdressyr, dvs komma på inkallning, kunna gå "fot", samt ligga eller sitta på kommando.
- 2 Rätta alltid dressyren efter hunden. En del hundar är veka och en del hårda. Enkelt uttryckt bevarar en "vek" hund en obehaglig upplevelse länge, medan en "hård" snabbt glömmer obehaget. Det gäller att veta vilken hund du har och hur du ska "ta" den.
- 3 Forcera aldrig dressyren, allt tar sin tid. Ge noga akt på hur hunden reagerar och kräv inte för mycket från början.
- 4 På många ställen har man läst att hunden ska spåra med "låg näsa". Är spåret gammalt måste hunden spåra "lågt", men gäller det ett viltspårsprov i anlagsklass eller eftersök kortare tid efter påskjutningen kan man acceptera att hunden inte alltid gör det. Den kan t.o.m gå ganska mycket i vind.
- 5 Om hunden går fort ska man inte börja springa efter den, för då ökar den bara tempot. I stället ska man försiktigt bromsa och tala lungnade till hunden. Att korrigera hunden genom att rycka i linan är olämpligt. Man kan också låta spåret ligga längre. Istället för att gå spåret efter 2-3 timmar, vänta 7-8 timmar eller till nästa dag. Tips! Bind alltid fast klöven, en räv, en grävling eller kanske en lös hund kan knycka den. Försök att ha "vinden i ryggen" för då måste hunden "ta ner nosen" för att kunna följa spåret.

De första Blodspåren.

De första blodspåren ska inte göras längre än 75-100 m. Samtidigt med blodutläggningen, som enklast sker med droppflaska, drar man med snöre en viltskank av klövvilt. Detta för att utnyttja hundens instinkt att följa viltlukten. I slutet av spåret lämnar man kvar skanken. (fastbunden)

Innan hunden sätts på spåret ska hund och förare följa en viss "ritual" - så ock när spårningen är slut. Några meter från spåret sätter man på spårselen. Före påsläpp ska hunden sitta på avstånd ca 5 meter medan föraren gör en skottplatsundersökning. När hunden funnit spårslutet tar man alltid av den selen.

Hunden ska koppla ihop spårningen med spårselen, den ska veta att den bara ska spåra när spårselen är på - det och inget annat. Spårselen är den indirekta retningen för spårarbetet, själva påsläppet med kommadot "spåår" är en direkt retning.

Där spåret börjar ska spårläggaren sparka upp och bloda ner underlaget varefter marken gnuggas in med skanken. Man har skapat en konstjord skottplats.

Hunden visas på spårets början och samtidigt kommenderas "spåår" med ett utdraget tonfall. Tar hunden an spåret berömmar man den med "bra" eller något liknande.

Beröm

Beröm är viktigt men skall ges i rätta proportioner, men alltid när hunden gör rätt. För mycket beröm och hunden kan glömma vad den gör och i stället rikta sin uppmärksamhet på föraren. När hunden har funnit vilt delen ska den ha mycket bröm. Försök också fixera den vid skanken, ha gärna dragkamp om skanken och låt hunden vinna. Viltskanken är hundens belöning och det ett gott tecken om den visar intresse för den. Skulle hunden visa ringa eller inget intresse för spåret gäller det att få den intresserad. Den kanske inte riktigt "vaknat". Bråka inte med den och använd framför allt inte våld. Tar inte hunden spontant an spåret, följer man den vid sidan, stödjer den genom uppmuntran och ger den mycket beröm när den kommer fram till skanken. Även om du måste gå med hela vägen och visa var klöven ligger, skall hunden alltid hitta klöven.

Lätt början.

I träningens inledning lägger man raka spår. Allt eftersom hunden gör framsteg gör man spåren krokigare. Till sist gör man också en 90-graders vinkel. Lägg inga räta vinklar från början, allt eftersom hunden blir bättre ökar man upp antal vinklar tills man till sist har fyra vinklar, som ett provspår. Lägg inga vinklar närmre varandra än 50-m. När man har kommit så långt i träningen bör spåret ligga några timmar innan man börjar spåra.

När man börjar med längre spår måste man märka upp dem med snitslar så man vet var spåret går. Fresta dig inte att styra hunden efter snitslarna. Dessa behöver du bara i "nödfall".

Detta behöver du.

Oxblod. Kan inköpas på slakteri eller i livsmedelsaffär. Det går bra med upptinat blod. I konsumbutikerna finns det fruset blod om 1 lit, ca pris 35 kr.

Blodflaska eller spårläggarkäpp. t.ex shampoflaska eller senapsflaska av plast. Det viktiga är att dropphålet inte är för stort.

Spårläggarkäpp finns att köpa i specialbutik men kostar flera hundra kronor. Ett billigare alternativ är att fästa en bit skumgummi i ändan på en vanlig tråkäpp, och använda en "lingonhink" av plast. I locket tar du sedan håll så att du kan doppa käppens ända i blodet, för att sedan stämpla i spåret.

Viltskank, av klövvilt. Den förvaras i frysen mellan träningspassen och håller sig länge.

Spårsele för större hundraser, ett brett halsband är kanske att föredra för mindre raser.

Spårlina. En plastöverdragen tvättlina fungerar ganska bra, då den löper lätt förbi kvistar utan att fastna. Den ska vara ca 9 m lång, (nackdel: hal i vått väder) Speciella spårlinor finns att köpa hos hundtillbehörsbutiker.

O.B.S! Ha aldrig en ögla i slutet på linan, har du det, kommer du snart att märka att den fastnar överallt.

Plastband. Märker man upp spåret med. Använd någon färg som syns bra. O.B.S !!! Kom ihåg att ta ner banden efter träningen. Tips! använd 2 färger, t.ex blå för spåret och gul där du har vinklar.

Lycka till och ge inte upp!
(Rom byggdes inte heller på en dag.)